

Kronieken juni 2014

De **bijeenkomst van de stuurgroep** valt steeds op de eerste donderdag van de maand: in juni is dit 5/6. Te evalueren: de doop van Daan en Elias, de vrouwendag, de leesclub, de plechtige communie, het snoezelzingen in Haaltert, het vormsel van de kinderen van het MPI GO! De Oase (en drie van de onze!).

Vorbereiden: Pinksteren en de mannendag, de viering op 21/6 met pater Gaston, de ontmoetingsdag en de 'vakantiekuis' op 30/6, de aanduiding van de leden van de stuurgroep op de provinciale retraite. De stuurgroep benadrukt nog eens dat de viering voor alle overledenen plaatsvindt op de eerste zondag na Pasen.

Effataviering – Pinksteren op 7/6. Met een verwijzing naar het warme weer buiten, dat ook kan leiden tot ontspanning bij het leren, maar dat ook staat voor de warmte van de gemeenschap, verwelkomt Elien ons allemaal.

Vandaag vieren wij Pinksteren en het valt op dat in de periode, die Lucas uitsmeert over 50 dagen ($7 \times 7 + 1!$), Jezus volgens de evangelist Johannes veel praat, veel bidt en veel vertelt. Dan komt het lijdensverhaal, waar Jezus koninklijk door loopt en dan geeft hij, letterlijk én figuurlijk de Geest, hij is dan opgestaan, heeft de Geest gegeven ('Ontvangt de heilige Geest', zie evangelie Johannes 20, 19-23).

Maar wie is die Geest?

Tien dagen geleden was er hier in dezelfde kapel, het vormsel van de leerlingen van het MPI GO! De Oase en drie van onze plechtige communicanten. Na die viering praatten we samen ook met mensen van Effata; het nieuws in kranten en TV was altijd hetzelfde: die kinderlijkjes in een put in Ierland (ondertussen blijkt dit verhaal bijna geheel verzonnen te zijn!). maar wat er gebeurd is meisjes die naamloos moesten bevallen, de verwaarlozing, was al erg genoeg ... maar waarom vertelt men niet wat er aan goede dingen gebeurd is?

Wat ons pijn deed was dat de kinderen feitelijk niet geloven en dat een kleinkind niet gedoopt werd: bij ons lukt dopen en vormen niet! Waarom maken we er ons dan zo druk om? Wij zien die kinderen allemaal even graag, maar soms durven we een kerk niet binnengaan: omdat we de vragen niet kunnen/durven beantwoorden! Wij geven ze zelfs geen kruisje als ze weggaan ...

Maar Jezus heeft ook afscheid genomen én hij heeft beloofd dat hij de Heilige Geest zou sturen, en Jezus houdt zijn belofte toch!

Misschien geven woorden of sacramenten niet meer de sfeer van vroeger, misschien is 'kerk' folklore geworden. Misschien denken we dat als de Geest zal werken, dat dan de gehele wereld zal veranderen. Maar de Geest wérkt!

Hoe staan kinderen en kleinkinderen in het leven? Ze (We) komen naar hier, soms wel eens tegen hun (onze) zin, maar we worden verblijd, we gaan getroost naar huis, omdat we anderen konden helpen: Is dat de Geest die werkt?

Overall waar mensen troosten, waar ze hun ego opzij zetten, omdat ze geraakt zijn door de anderen: daar is de Heilige Geest aan het werk: wij moeten hem die kans geven!

In deze viering hebben wij gebeden voor een echtgenoot die drie jaar geleden overleed, voor pater Gaston die met een Duitse groep op inleefreis is in Kongo en voor Hildegard die plots moest terugkeren omdat haar moeder overleden is en opdat we tijd, geld en energie zouden vrijmaken opdat de anderen gelukkig zouden leven.

Vandaag is het ook **Mannendag**. De vrouwen maakten een inventaris: 'mannen zijn als het weer, je kunt ze niet veranderen' of 'mannen zijn als parkeerplaatsen: alle goeie zijn bezet'. Maar daar kun je niets mee doen, dus: 'mannen zijn als magneten die in Effata blijven plakken'. Ons mannenaandenken is dus een vriendelijke wens op een magneet!

Zondag 8/6: Pinksteren in de gevangenis. Ik ben er niet bij want het is 'Vaderdag' en mijn kinderen komen ontbijten ... **Frans C** heeft een samenvatting gemaakt. Dankjewel, Frans!

'De ochtendlijke zonnestrallen hebben wel iets van Pinkstervlammen als we aan de poort van de Nieuwe Wandeling samen komen en mekaar een Zalige Hoogdag wensen. 20 koorleden verdeeld over 4 stemmen, 1 pianist, 1 violist en 1 dirigent-voorganger. Zo gaat er dan toch een Guido voor, want de aalmoezenier van de gevangenis is ziek. We wensen hem van harte beterschap. We vieren samen met 53 gevangenen, mooi verdeeld over mannen en vrouwen, de hoogdag van Pinksteren, feest van de Geest. We lezen uit Handelingen 2, 1-11 en Johannes 20, 19-23. Pinksteren: "en toch ...". Pinksteren zegt ons dat we in staat zijn om stappen te zetten, dingen

te doen waarvan we dachten het niet te kunnen, dingen te doen waarvan we niet (durfden) dromen. De leerlingen zijn bang, ontgoocheld en hebben zichzelf opgesloten. Herkenbaar: als we van de kaart zijn, hebben we de neiging om ons af te sluiten. Maar dan gebeurt er iets, komt er een moment waarop alles verandert, dat de leerlingen de handen in mekaar slaan en een nieuwe start maken. Een nieuwe start nemen, het verleden is het verleden, kijken wat nu kan. En het evangelie herhaalt het voor ons, God die zegt "als je opnieuw wil starten, zal ik je ondersteunen, met mijn Geest, ik vergeef je, als je jezelf ook vergeeft en echt bereid bent om opnieuw te beginnen." De taal van de Liefde, de taal die iedereen verstaat, telkens wanneer iemand zegt: "*En toch, en toch kunnen we opnieuw beginnen ...*"

Koorrepetitie op vrijdag 13/6. Als dat maar goed afloopt, bijgelovig zijn wij niet!

Voor de huwelijksviering op 14/8, in de vroege namiddag, van Eveline en Filip, wordt een lijst van zangers, na opvraging per mail, opgesteld (dat is ondertussen gebeurd!). Hun dochtertje Luna werd hier gedoopt, toen we na de brand, tijdelijk waren uitgeweken naar de Taborkapel.

Dus zingen we, verder inoefenend, liederen 48 ('Heer onze Heer', een bijna mystieke tekst met 'hart' te zingen en spreken de laatste zinnen niet over 'relatie?'), 25 (de toon moet aangehouden worden!), 8 (om met het orkest te zingen en doe maar alsof je het kent!), 29 (eindelijk!), 50 ('Blijf niet staren' om in canon te zingen, en het moet zeer ritmisch zijn!), 72 het Uittochtlied, simpeler dan je denkt, 79 (wat denkt Roger Lenaers hiervan?), 90 en 4 ('Canticorum Jubilo': vooruit! Het staat in maat 2/2!).

14/6: Drievuldigheidzondag: was er verleden week veel storm, nu is het rustiger én de examens zijn bezig. Caië verwelkomt de gemeenschap.

Vroeger waren er in een parochie in een stad ergens in de provincie één pastoor en drie medepastors, nu is er in diezelfde parochie voor vier parochies samen nog één pastoor. De tweede onderpastoor kon heel eenvoudig preken, behalve op Drievuldigheidzondag, dan was het zéér moeilijk, hij had dan ook zeven jaar gestudeerd!

Maar wat moeten we met dat feest van de Drie-eenheid?

Nikodemus, een vrome jood, een Farizeeër, komt op een nacht bij Jezus, voor een diep gesprek (zie het evangelie volgens Johannes, Hoofdstuk 3 en het evangelie van vandaag: Johannes 3, 16-18), Hoe moet het nu met 'God'?

Er zijn feesten genoeg waar de christenen zich iets kunnen van voorstellen: Kerstmis, Pasen, Franciscus, ... Drie-eenheid?

Veel mensen spraken van Jezus, ze zagen hem graag, want die had hen gezegd wie ze waren. Maar bidden tot twee, drie goden? Dat kan toch niet, dat is een zeer groot probleem!

Johannes zei: "*God heeft de wereld zo lief gehad, dat hijzelf een stuk van de wereld geworden is!*" en Jan van Ruusbroec zei: "*Als God zich uit de wereld zou terugtrekken, dan zou de mens niet meer bestaan!*"

Wij hebben God alwetend, almachtig, alomtegenwoordig en alziend gemaakt, maar we hebben hem ver van de mensen geplaatst, in de hemel. Dan konden wij álles hier regelen!

Moderne mensen geloven dat niet meer: daar waar mensen leven is God zichtbaar, niet als een duistere kracht. God is nu van iedereen, elke mens is evenveel waard. Maar kan dat wel: is een voetballer evenveel waard als een moeder in de favela met drie kinderen? En hoe kan dat in een samenleving: God of uzelf of de naaste?

Heel eenvoudig: Heb God lief als uzelf en de naaste als uzelf!

Maar elke emancipatiebeweging heeft het daar moeilijk mee, want dan komt er plots de vrouwelijke helft van de wereldbevolking bij ...

Leonardo Boff, de Braziliaanse bevrijdingstheoloog, werd door kardinaal Ratzinger 'kaltgestellt', later mocht hij weer vrij spreken. In de jaren van stilzwijgen schreef hij twee boeken, waarvan één over emancipatie: "*alleen de band van de liefde telt!*". Ook elke hiërarchie telt niet! Dus werd hij weer door 'Rome' aan de kant geschoven ... en trad hij uit.

Een gemeenschap moet dus in liefde samenleven, zoals in de eerste eeuwen. Hierover is geen discussie mogelijk, maar 'Rome' doet dat wel, want voor hen is de hiërarchie: Vader, Zoon, Geest, paus, kardinalen, bisschoppen, ..., en helemaal onderaan: wij mensen! Voor Jan van Ruusbroec is geen onderscheid tussen 'mensen', voor Leonardo Boff zijn alle mensen uitgenodigd door God in een maatschappij, gebaseerd op gelijkheid en liefde.

Wij hebben gebeden voor alle mensen die getroffen zijn door het noodweer, voor alle zieken in hospitalen nu met dit warme weer, voor enkele mensen die wij aan God willen toevertrouwen, na een moeilijke zoektocht en beslissing.

Wij hebben Hem gebeden om bij elk van ons aanwezig te zijn en de liefde zichtbaar te maken, zo dat elke mens leven kan.

Dan is er praten, koffie drinken, een boterham samen eten, zorgen voor elkaar.

Op 21/6 is er, na de, het jaar afsluitende, bijeenkomst van de **meditatiegroep, gemeenschaps- v i e r i n g** met pater Gaston. Guido is met zijn familie samen voor een familiefeest.

Chris verwelkomt de gemeenschap: je kunt hier energie opdoen! Of gaan wandelen, of mediteren! De paastijd is voorbij. We beginnen vandaag de gewone zondagen, dit jaar lezen we uit het Matteüsevangelie. In Matteüs houdt Jezus zes grote redevoeringen. Vandaag lezen we uit het begin van de zendingsrede. 'Wees niet bang. God is jou nabij.'

Dat is de boodschap die Jezus ons vandaag aanreikt: 'Vertrouw op Hem. Hij laat je niet alleen.'

Nieuw klinkt die Boodschap niet in onze oren, maar er consequent mee op stap gaan, is een ander paar mouwen. Laat ons luisteren hoe Hij ons zendt (Matteüs 10, 26-33).

God heeft ons allemaal lief, dat is een fundament van ons geloof! Maar het is gemakkelijk gezegd: zeg het maar eens aan een vrouw die verkracht is, of tegen iemand die zijn gehele leven nog geen greintje geluk gehad heeft, of als je niet in staat bent die liefde van God ook maar een klein beetje zichtbaar te maken

Echter: weten dat je naam geschreven staat in de palm van Gods hand, dat bemoedigt. Vandaag zegt Jezus nog meer: "*Wees niet bang voor de mensen!*" Het evangelie is daarin duidelijk: Jezus zendt ons met die woorden. Wel moeten we weten in welke omstandigheden hij dat gezegd heeft, of nog beter: wanneer Matteüs die woorden van Jezus schrijft!

In die dagen staat de kleine christelijke gemeenschap bloot aan vervolging, de christenen zijn een gevaar voor de maatschappelijke orde. Zeggen: "*Wees niet bang voor mensen*" is dus een profetische uitspraak.

Maar hoe moeten we daarmee leven in de 21ste eeuw? Vervolgers, uitbuiters, hebben misschien wel het hoogste woord, maar zeker niet het laatste woord! Gelijk zullen ze uiteindelijk niet krijgen ... de gerechtigheid zal zegevieren zegt Jezus. Moeten we ons vooreerst niet afvragen of wijzelf ons niet schuldig maken aan agressie, onrecht, oneerlijkheid door te zwijgen. Staken wij onze hand wel uit? Hebben wij genoeg moed en geloof?

Ook in onze tijd zijn er echter mensen die durven spreken en handelen, die doen wat Jezus vraagt: "*Wat ik zeg in het duister, spreek dat uit in het licht, en wat je in je oor gefluisterd krijgt, verkondig dat van de daken!*" Paus Franciscus is zo iemand, hij durft zijn stem verheffen als menselijke en christelijke waarden en normen met de voeten worden getreden, zelfs als je zoals Monseigneur Romero het met je leven moet bekopen ...

Wij komen niet in dergelijke omstandigheden, maar waardering opbrengen voor mensen die dóórdrijven, dat kan iedereen en dat is een aan God welgevallig werk.

Wij hebben gebeden voor Mathias die twee jaar geleden stierf. Wij hebben gebeden voor Chris Clarys, zijn moeder, die die tweede overlijdensverjaardag gedenkt. Ook al gebeurt dat niet in onze Effatagemeenschap, toch bidden we voor haar, opdat ze de moed en de kracht zou vinden om verder te gaan met haar leven in het besef, dat zelfs een gemeenschap soms geen woorden of middelen heeft om te troosten na zo'n tragisch verlies.

Wij hebben gedankt voor de geestelijke groei in de meditatiegroep en gebeden voor vertrouwen in onze eigen mogelijkheden.

Dan is er koffie en heel wat napraten ...

Zondag 29 juni 2014: **Ontmoetingsdag.**

Viering, aperitief en dan gezellige BBQ en niet te vergeten het 'groots' dessertenbuffet. Dus eerst de viering: Frans C verwelkomt. Het is het begin van de zomervakantie, maar de zomer weet het nog niet zo goed! In elk geval: 'moeten' is voorbij, we houden het vandaag bij 'ontmoeten'!

Enkele maanden geleden, op 1/3 meer bepaald, heeft Guido iets gedaan wat hij anders nooit doet: hij zei "*Ik ga niet preken.*" Is iedereen dat al vergeten? Omdat het gewoon niet nodig was?

Maar predikant zijn, is *mensen* een spiegel voorhouden, maar voor de predikant is dat ook zelf in de spiegel kijken! Als je dus zegt: "*Vandaag ga ik niet preken.*", dan kan dat zijn dat de predikant zich niet gemakkelijk voelt. Zei Jezus niet: geneesheer, genees uzelf? Maar het is een te beklagen predikant, die alleen iets mag zeggen dat op zichzelf van toepassing is! Maar wellicht is Guido toen

verschoten, wat hij heeft gezien in de spiegel en heeft hij gedacht: zwijg maar, het is niet mooi wat ik zie !

Daarom vandaag hetzelfde evangelie, nu zoals het bij Lucas staat (de vorige keer was het volgens Matteüs) Gaat het misschien ook over mij? Zie Lucas 12, 22-32.

Je kunt dat het 'Pallieterevangelie' noemen! Zie je Jezus op een heuvel, languit in het gras, met een sprietje in zijn mond, tussen de bloemen, met zijn 'trawanten' die ruzie maken over wie voor het eten zal zorgen ... In de vertaling van het evangelie staat er: 'Wees niet bezorgd!' Maar feitelijk staat er: 'Wees niet zo bezorgd bezig!' Jezus heeft niets tegen eten en drinken, wel tegen 'zo bezig zijn'. Vragen van vandaag: de parkeerplaatsen bij Ghelamco, de mensen die ik absoluut wil zien, er zal toch niemand bellen nu er zo'n belangrijke match is, wat moet ik aandoen?

Jezus zegt: Kijk eens naar de bloemen in het veld, dus wees jezelf als je in de spiegel kijkt, maar wees niet bezorgd! Het evangelie is een uitnodiging om onszelf in de spiegel te bekijken, de zorgen los te laten, we zullen wel op tijd in het hotel zijn, er zal een parkeerplaats zijn, de lengte van de file zal meevallen, je kunt er toch niets aan doen!

Vandaag beginnen onze broeders van de islam met hun vasten, het is het begin van de ramadan; de essentie is de vraag of het zo belangrijk is dat ik mij opjaag. Ramadan is trouwens geen vermageringskuur, zeker niet als je 's avonds veel eet en opnieuw 's morgens vroeg!

Het is ook koopjstijd: we kopen allerhande dingen die we feitelijk niet nodig hebben. Symbolisch kun je beter een ramadan voor de solden houden want wij zijn geneigd veel te kopen aan verminderde prijzen!

In feite heeft Guido maar een wens: vandaag ga ik mij niet opjagen!

Dan breken en delen we brood en delen de wijn, in naam van de Naam die zin is van ons leven, om te bouwen aan een nieuwe dag.

Nog een wens in de bezinning: 'Rust in vrede' ook terwijl je nog leeft!

Dan bidden we, snikkend, voor de afwezigen die al op vakantie zijn bij God, we zeggen dank voor het voorbije werkjaar met mooie en moeilijke momenten, iemand neemt afscheid van haar actief leven en hoopt dat er zorg gedragen wordt voor jonge mensen.

Heiligend zijn wij als we zingen: *"Laat al wat goed is voortbestaan tot in de eeuwigheid!"*

Bloemen en applaus voor onze vijf met de redemptoristen geassocieerden, applaus voor Lut die al die bloemen in de kapel verzorgd heeft, een gans werkjaar lang, een aandenken aan deze viering voor iedereen: een boekje met foto's van de bloemstukken en met veel plaats om zelf iets te noteren.

Al poetsend gaan wij (voldoende dapperen en heel wat jonge mensen) op de **poetsdag** van 30/6 het Effatajaar uit. Alles netjes zetten en achterlaten om te herbeginnen in augustus voor sommigen en september voor de meesten ...

Effata: neen, dat heb ik nooit als een vindplaats voor het sacrale, het 'heilige', beschouwd, als ik dat nodig heb kan ik het wel in een of ander klooster of een abdij vinden. Maar in Effata zoek ik een levend(ig)e gemeenschap, waar ik iets voor kan doen, al is het maar tafels versjouden stofzuigen of stoelen goed zetten. Een gemeenschap waar ik iets voor kan doen en die me zo helpt, in tijden van vreugde of verdriet, en zo is Effata wél 'heiligend'.

Wouter, maandag 30 juni 2014